

Bord voor mijn kop

Iedereen heeft wel iets gezegd over de crisis. Zelf heb ik er nooit op gereageerd, omdat iedereen er op een eigen manier mee omgaat. Als kleine ondernemer heb ik geprobeerd gebruik te maken van de extra tijd die vrijkwam, omdat ook wij zonder werk zaten.

Voor mij begon het op het moment van een filmopdracht in Japan. Iedereen om me heen waarschuwde me voor het coronavirus daar, maar gek genoeg heb ik in dat land geen angst gehad. Alles was schoon, iedereen droeg mondkapjes, overall ontsmettingsmiddelen en iedereen houdt daar sowieso al een meter afstand van elkaar. Daardoor voelde ik me veilig. Op internet begon het inmiddels met berichten over de uitbraak in Brabant en toen ik terugvloog had ik pas écht het idee naar een coronagebied te gaan.

In twee weken tijd werden alle opdrachten die voor deze zomer in mijn agenda stonden geannuleerd. Uit het niets had ik totaal geen werk meer. Zoals waarschijnlijk iedereen ben ook ik thuis klusjes gaan opknappen en achterstallig werk gaan verrichten voor mijn bedrijfje. Ondertussen vloog in mijn gedachten van alles rond. Grootste vraag was: 'Hoe gaan we hier uit komen?'. Wat dat betreft was het eigenlijk een simpele rekensom van kosten en baten. Ik kon overzien hoeveel tijd ik had om dingen op de rit te zetten. Door een goed 2019 en perfecte start in 2020 heb ik best veel tijd, maar het zien slinken van je buffer is niet prettig.

Vindingrijkheid was mijn prioriteit, maar dat is zo simpel niet. Ik heb immers mijn klantenkring opgebouwd en je komt niet zomaar in een andere terecht. Iedereen die opdrachten uitdeelt heeft zijn of haar contacten en daar kom je zomaar niet tussen. Door alle vragen die ik mezelf stelde was het voor mij vooral een moment van bezinning. Het leek wel een soort van kalibratie. Maar kalibreren of niet, toch moeten we weer aan de slag. Gek genoeg heb ik er altijd op vertrouwd dat ik in beeld zou blijven. Opdrachten worden weer aangevraagd, gesprekken komen weer op gang en er is weer licht aan de horizon. Sterker nog, ik heb er al een paar leuke klusjes op zitten.

Laatst sprak ik iemand die nogal een zwaar gevoel had over de coronatijd en tegen me zei dat hij het voor mij ook heel erg vond. Maar ik voel dat helemaal niet zo. Ja, ik heb er hard aan gewerkt om dingen op de rit te zetten en ik heb me soms zorgen gemaakt. Maar ik zie dit jaar als een topjaar. Want zeg nou eerlijk: als je als kleine zelfstandige zo'n klap overleeft, dan gaat het toch goed? Weet dat ik vorig jaar privé een hoop heb meegemaakt, drukte in mijn bedrijf en het project 'regiewagen' dat ik in 2016 startte is volledig afgewerkt. De missie is geslaagd en daar ben ik apetrots op. Ik heb er ontzettend hard voor gewerkt en geknokt, heb diverse rake klappen geïncasseerd en veel over me heen laten komen, maar ik ben altijd rustig gebleven.

Soms zeg ik dat ik geen ondernemer ben maar gewoon freelancer. Toch was de gok om in 2016 de regiewagen te bouwen en deze in de markt te zetten voor mij een enorm grote onderneming. Sommigen noemden dat dapper! Bij mij stak dan wel eens een gedachte de kop op: ben ik nou dapper, of heb ik gewoon een bord voor mijn kop?

John Huijbregts

cameraman – editor – regisseur
john@camerateam.nl